



Вълкодав Зверев

Higher state of consciousness

Малката ми кухня не е от най-подредените. Нито от най-чистите. Рано сутринта тези неща правят впечатление.

Босите ми крака шляпат тихо по белия теракот. Виждам уредбата. Тя, както винаги е влудяващо черна. Доставя ми удоволствие да я гледам. Подробности. Обръщам прекалено голямо внимание на подробностите.

От тонколониите някакъв бард разказва за смелите войни, които преклеки реката от стомана за да стигнат до кървящия дракон. Бардовете свирят на примитивни струнни инструменти. Не свирят на духови защото така няма как да пеят. Въпреки това не мога да се отърва от усещането, че зад лютнята чувам нещо като кавал.

Правя си закуска. Пържени яйца. Това го осъзнах, когато ги видях пред мен на масата. Бях го направил без да мисля. Нормално. Просто навик. Като да заключваш вратата или да загасяш лампите..

Не мисля.

Не знам как го разбрах. Т.е. не знам как го УСЕТИХ.

В главата ми няма нищо Оглеждам се. Това не е моята кухня. Не знам какво е, защото не мисля. Предмети. Обекти. Нпълно непознати и затова плашещи.

Започвам да се плаша.

Явно страхът няма нищо общо с мисленето. Сенките между мебелите са също толкова плътни и материални колкото и всичко останало. Въздухът трепти от протичаща енергия. Всичко е свързано с всичко. Стените на жилището ми не представляват преграда. Знам, че са там, защото ги виждам, но в същото време осъзнавам колко е глупаво да си мисля че представляват някаква защита.

Коремът ми е стегнат до болка.

Почти се задушavam.

Само ако можех да мисля щях моментално да отхвърля всичко което виждам като несъществуващо. Но не мога. Дори не знам как да се опитам. Начинът, по който възприемам всичко около себе си не оставя място за колебания или съмнения. Аз просто го виждам и не се налага да го сравнявам с мислите си.

Обръщам поглед напред.

Там, където снощи имаше огледало сега има врата към друг свят. На стената на кухнята ми. Виждам светлината като груби снопове искряща субстанция. Виждам енергията която се движи между тези снопове.

Виждам вратата която вече не е огледало. Сноповете се пречупват в

течната ѝ повърхност, но не се отразяват. Навлизат през нея в пространството от сребристи очертания отвъд.

То ме притегля. Погледът ми потъва в металните отблясъци и усещам как се нося към него против волята си. Болката в коремните ми мускули ме накара да извърна глава. Притеглянето изчезна.

Усещам интензивно движение в тялото си. Сърцето ми препуска и дишам тежко.

По цялото ми тяло се стичат студени капки пот. Мисля...не усещам че ще стана и ще покрия огледалото с някое одеало.

Отнякъде върху масата падна нещо.

Тялото ми реагира като на страхотен стрес. Може би защото в това състояние първоначално не можах да преценя колко е голямо. Нито какво е.

Беше нощна пеперуда.

Паднала е по гръб и не може да излети. Дори не се опитва. Фините ѝ крачета се движат леко. Треперят като в спазми.

Знам че пеперудата умира. Знам, че това има някакво значение, но се чувствам прекалено неспособен да приема съобщението. Пеперудата изглежда го усеща. Крачетата ѝ започват да треперят в болезнена агония.

Усещам подтик да се съсредоточа в/у движенията ѝ. Трябва да разбера. Вълнението ми изчезва. Чувствам се спокоен и уравновесен.

Ако можех щях да си помисля че полудявам.

Пеперудата агонизира още малко и след това застива неподвижна. Превръща се в някаква кафява маса, като изгорял найлон. Тя е мъртва. Не успях да разбера нищо.

В този момент слънцето достига положение в което лъчите му докосват пеперудата. Отразяват се в очите ѝ. В малките ѝ червени очи които настойчиво продължават да се взират в мен. Ръката ми неволно потреперва и събаря празната стъклена чаша от масата. Тя започва да пада. Виждам силовите линии които огъва при падането си. Знам точно кои от тях да дръпна за да я спра. Но не знам как.

Шум от счупено стъкло. Начинът по който звукът се удари в стениите. Начинът, по който десетките ръбести парчета стъкло се разпиляха по пода. Всичко това пасна съвършено точно някъде в мен. Като ключ в ключалка. Почувствах се изпълнен с вълнение и очакване и след това с отчаяние.

Не знаех как да завъртя ключа..

Погледнах пеперудата. Очите ѝ пробляснаха яростно за последен

път и след това изгаснаха.

Почувствах как силата на този поглед променя нещо в мен. Съвсем малко количество енергия се озова точно там където трябва.

Лек натиск тук, подръпване там.

И след това глухо изщракване и скърцане на панти.

И тогава светът дойде на фокус. Усещания и прозрения започнаха да се изливат от някаква непозната част от мен и да запълват всичко. Знаел съм. Знаел съм всичко това през целия си живот. Виждал съм всичко това от деня на раждането си. Просто нещо ми е пречело да го осъзная.

Опитах се да си спомня живота си.

Не успях.

Опитвам се да си спомня какво съм правил снощи.

Не успявам.

Липсата на мисли вече не ми се струва плашеща. Начинът по който виждам и усещам сега е много по-пълноценен.

Отпускам се на стола.

Оставям се на новите усещания.

Позволявам им да заемат местата за които са били предназначени, но които не им е било позволено да заемат.

Заспивам. Чувствам се адски изморен.

Заспивам. И продължавам да се променям. Усещам се сякаш се раждам отново и се опитвам да свикна с органите на новото си тяло. Да ги управлявам. Да ги използвам Сънят бавно ме поема

* * *

Спал съм не повече от час.

Но вече нищо не е както преди.

Светът около мен продължава да е смесица от светлина и енергия.

Сенките между мебелите продължават да бъдат твърди тела. Огледалото също още е врата към друг свят. Слагам му едно одеало отгоре.

Вече не си спомням какво е да мислиш. Само усещам и виждам.

Усещам че мисленето е толкова адски несъвършено че превръща хората в инвалиди. Спокоен съм, но в същото време изгарям от желание да науча какво се случува с мен. Да видя какво има отвъд стените на апартамента ми. Защото всичко което си спомням написано би се побрало на страница от джобен тефтер.

Тогава на вратата се почука.

Отидох и я отворих.

Пред мен стоеше съседката ми. Млада красива жена. Косата ѝ грее в най-светлите отънъци на червеното а стройното ѝ красиво тяло е напъхано в къса полупрозрачна пола. Тя ме гледа с големите си зелени очи и говори нещо за записките ми по история. Учим в един курс в университета.

Знам че външният ѝ вид би трябвало да породи у мен желание за секс.

Виждам половата енергия която струи от цялото ѝ леко потръпващо тяло.

Виждам и съществото което е на гърба ѝ. Огромното му слuzесто тяло е почти два пъти по-голямо от нея. От плоското му туловище излизат десетки пипала, които се увиват около бедрата ѝ, около кръста ѝ, по цялото ѝ тяло. От предната част на главата му излиза някакъв орган, който е впит в нейния тил. Очите му се взират в мен малко над главата ѝ. Червени са. Но не искрящото червено от очите на нощната пеперуда, а тъмно съвсем леко фосфоресциращо червено.

Релефният му череп пулсира в ритъма на нейното сърце.

Виждам частта от съзнанието на младата жена, от която съществото черпи енергията си.

Знам че сексуалността която излъчва се изпраща от беззникавото създаване на гърба ѝ.

Тя сякаш не го усеща. Като че съществото няма тегло или пък пипалата му не съществуват.

В момента, в който то разбра че го виждам жената отстъпи назад. Червените очи без клепачи и ириси отначало се разшириха леко, но след това продължиха хладнокръвно да наблюдават.

Излъчването на жената става по-интензивно. Отначало е чисто сексуално, след това започва да носи заплаха и агресия.

То не може да ме уязви. Енергията която изпраща би имала власт само над мислите ми.

Не съм уплашен. Само любопитен. Затварям вратата, но в мига преди да скрие жената и коридора зад нея по него мина някакъв човек.

Беше хазяина.

На гърба му имаше огромно слuzесто същество, впило муцуна в тила му. Той спря и започна да се обръща към мен, но вратата бе затворена преди очите на изчадието да срещнат моите.

Съзнанието ми е чисто.

Осезанията – повече от ясни.

Приближавам се до прозореца на малката си кухня и поглеждам

навън.

Там, на улицата 4 етаж под мен хората са спрели. От гърба на всеки един от тях ме гледат две побъркващо червени очи.

Всички са неподвижни. Чакат. Напрегнати са.

Вдигам ръка и внимателно докосвам тила си. Поглеждам ръката си.

Кръвта която се стича от нея е примесена с гадна слуз.

Обръщам гръб на прозореца и тръгвам към спалнята.

Влизам.

Чаршафите са изцапани с кръв и са скупчени в долния край на леглото.

До него лежеше то. Краката му се свиваха и отпускаха конвулсивно.

Слузта от белезникавото му тяло цапаше мокета ми смесвайки се с моята кръв.

То ме погледна с изгарящите си червени очи. Те не бяха заплашващи и страшни като на тези отвън.

Бяха адски изплашени.

Тогава откачих меча от стената над леглото, извадих го от ножницата и започнах да нанасям удар след удар докато от голямото му мазно тяло не се превърна в голям брой малки слузести парчета и дори тогава продължих да ги тъпча докато в стаята не останахме аз леглото с окървавените чаршафи и огромното петно на мокета.

Измих се и в момента довършвам закуската си. Мечът лежи пред мен на масата. Той също е чист.

Облечен съм.

Това е защото след закуската ще излизам. Последните викове загълзнаха преди около 5 минути но аз знам че просто няма къде да отидат.

Сега съм сам но скоро ще бъдем много. Излизам и не заключвам вратата.

Не се страхувам от обир.

Вече от нищо не се страхувам.

На стълбите изскача млад мъж и познатите червени очи се втрещават в мен над главата му. Вади пистолет и го насочва към мен. Виждам точно кои силови линии огъва докато натиска спусъка.

Знам как да ги дръпна.

Той учудено гледа безполезното парче желязо в ръката си докато аз набирам скорост към него и вадя меча от ножницата му.

КРАЙ

© Вълкодав Зверев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/904>]